

IZ OSTAVŠTINE MATKA PEIĆA: *DJEČAKOVA SLIKOVNICA*

Vesna Vlašić

UDK 821.163.42.09Peić, M.-1

Ove godine obilježava se stota obljetnica rođenja Požežanina Matka Peića, povjesničara umjetnosti, slikara i književnika. U radu ću se baviti Peićem pjesnikom, djelom njegovog stvaralaštva koje je pomalo zanemareno i nedostupno širem čitateljstvu. Predmetom interpretacije bit će pjesme iz neobjavljene zbirke poezije *Dječakova slikovnica* nastale u razdoblju od 1942. do 1945. Pjesme su pisane u Požegi i Zagrebu. Zbirka u rukopisu dio je Peićeve ostavštine koja se čuva u Gradskom muzeju u Požegi. Zanimljivo je kako je Julije Benešić bio prva osoba kojoj je Peić dao na čitanje neobjavljenju zbirku lirike *Dječakova slikovnica*, o tome svjedoči prepiska koja je također u ostavštini Matka Peića.

Ključne riječi: Matko Peić; poezija; *Dječakova slikovnica*; Julije Benešić

Nakon smrti Požežanina, akademika Matka Peića 1999. godine započela je pravna bitka za ostavštinu koja se nalazila u njegovu stanu, u Ilici 85, te u kabinetu Akademije likovnih umjetnosti u Zagrebu. Temeljem prijedloga Povjerenstva za popis ostavštine, Ministarstvo kulture proglasilo ju je 2007. zaštićenim kulturnim dobrom i predložilo da se sačuva njezina cjelovitost. Nakon Peićeve smrti, gradske vlasti iskazale su inicijativu za osiguravanjem prostora u kojemu bi se smjestila ostavština pozivajući se na njegovu želju izrečenu pred nekolicinom požeških prijatelja. U skladu s tim, obratili su se Hrvatskoj akademiji znanosti i

umjetnosti, Ministarstvu kulture, Akademiji za likovnu umjetnost i Povjerenstvu Grada Zagreb te im predočili Elaborat o čuvanju građe. No, kako oporuke nije bilo, vodio se sudski spor između nasljednika koji je okončan nakon 20 godina. Gradski muzej u Požezi u studenom 2021. godine otkupljuje cjelovitu ostavštinu od zakonskih nasljednika uz pomoć Grada Požege za dvjesto tisuća kuna. Opsežan posao obrade građe je započeo, a građa će biti dostupna javnosti krajem 2024. Gradske vlasti u suradnji s Gradskim muzejom još uvijek traže adekvatan prostor u kome bi građa mogla biti izložena. U Peićevoj rukopisnoj ostavštini nalazi se zbirka poezije *Dječakova slikovnica*. Pjesme koje su u njoj, nastajale su između 1942. i 1945. u Požezi i Zagrebu. Rukopisna zbirka se sastoji od 118 pjesama od kojih je 18 objavljeno 1968. u *Radu* Odjela za suvremenu književnost JAZU broj 350. pod naslovom *Lirika*.¹ Kako do danas nije objavljena cjelovita zbirka Peićeve poezije, tako je taj dio njegova stvaralaštva ostao relativno nepoznat široj čitalačkoj publici, nepravedno zanemaren i zaboravljen.

Zbirku *Dječakova slikovnica* Peić je dao na čitanje Juliju Benešiću želeći čuti njegovo mišljenje. O tome svjedoči Benešićevo pismo datirano 21. svibnja 1946. godine:

Evo Vam mog dojma i prijateljskog mišljenja. Vi ste talent, veliki talent. To dokazuje naročito Vaša zbirka »Dječja crtanka«. No, postoji velika opasnost! Kao u svakoj bujnosti, nabujali će potok poplaviti papirnate livade, izgubit će se u pijesku! Valja regulirati obale! Jer Vi niste ni seksualni neurastenik ni socijalni ideolog, nego slikar bez kontemplacije, čisti lirik, pa neka bude dosta shematičke proze u stihovima! Stati i mnogo čitati! Ali oprezno! Prvo: Ovidija, plastičara-lirika, kojega nije nitko pretekao. Čak i u Maretićevu prijevodu može se namirisati veličina tog pjesnika. Čuvati se svih pjesnika moderne Evrope. Čitati prozu, i to srodnu Vama. Čitati priče E. T. A. Hoffmanna, Tisuću i jedna noć, Kineze i Japance! Ništa od evropskog seksualnog bjesnila i melankolije, a najmanje Heinea. Od domaćih: bježati od opasnog Krleže. On ima dosta trabanata i svojih quislinga. Obustaviti pisanje na neko vrijeme

¹ U *Lirici* je tiskano 150 Peićevih pjesama po izboru autora.

me. Opasnost je: zapasti u maniru. Zasada: izdati što prije zbirku pjesama »Dječakova slikovnica« i » Dječju crtanku«- pa odmoriti živce.«²

U ostavštini je također nađeno 11 neobjavljenih Peićevih pjesama u izboru i vlastoručnom prijepisu Julija Benešića. Peićevi pjesnički počeci zabilježeni su u požeškoj Gimnaziji u razdoblju od 1936. do 1939., a šest pjesama nastalih tada ugledalo je svjetlo dana 1944. u zbirci *Lirika požeške mladosti*. U predgovoru zbirke stručni voditelj za književnost logora ustaške mladeži Požega piše da su pjesme nastale iz dva izvora, a to su radost i suze. I sam je svjestan kako su to prvi uspješniji uradci požeških gimnazijalaca koji će po njemu vjerojatno kasnije sazrjeti:

Zato i ne treba u ovoj zbirčici tražiti naročitih umotvorina (...)Stihovi ove zbirčice pokazuju zanos mladih Požežana, njihovu radost i njihovo oduševljenje, ali i bol zbog patnji našega čovjeka na našoj zemlji krvlju promoćenoj (...) Možda će koji od njih izgubiti i skromnije pravo na naziv pjesnika, ali gdje koji će steći i slavno ime u književnom životu u danima koji dolaze. (Lirika požeške mladosti 1996: 4-6).

Riječi pisca pogovora čije ime nije poznato obistinile su se u slučaju Matka Peića, njegov rano prepoznati talent razvio se u godinama koje su slijedile. Početnički pjesnički radovi zanimljivi su jer nose naznake traganja za svojstvenim izrazom i osobnom poetikom. Nije nevažno spomenuti kako su četiri pjesme od šest objavljenih pejzažne. Lirska očaranost prirodom stavlja u prvi plan autorovu slikarsku percepciju doživljaja krajolika i naznačuje sklonosti koje će se u potpunosti otjeloviti u putopisnoj prozi. Vrijednosna razina prvih pjesničkih uradaka nije bila u prvom planu dosadašnjih istraživanja, već se promatrala kroz prizmu osobnog pjesničkog kanona (Bilić 2014). Peić je usredotočen na proljetni pejzaž, okupan suncem i onaj poslije kiše, a slika ga epitetima zelena brda, ljubičaste ptice, oblaci bijeli, trave svilene, srebrne rijeke itd. U pjesmama *Nedjeljno popodne u predgrađu* i *Jesensko veče na kolodvoru* poseže za socijalnom tematikom i time otvara novo područje pjesničke preokupacije, za gimnazijalca iznenađujuće, no sve češće na književnoj sceni između dvaju ratova. Mladi pjesnik uočava siromaštvo

² Original pisma nalazi se u Peićevoj ostavštini koja se od 2022. čuva u Gradskom muzeju u Požegi.

požeških obitelji sa šireg područja grada Požege u kojima muškarci utjehu od teške svakodnevice nalaze u alkoholu, a žene u crnini, iscrpljene životom, u molitvi. Dotakao se i teškog života lokalnih vozača fijakera³ koji besposleni čekaju na mušterije kojih nema te utapaju tugu u opskurnoj kolodvorskoj gostionici. Iako spomenute pjesme govore o teškom životu punom bijede, pjesnik unoseći boje pokušava u surovu svakodnevicu unijeti dašak ljepote: narančaste zavjese, zelena slova, šareni plakatski stup, žuti molitvenik, marama crna. U rukopisnoj zbirci *Dječakova slikovnica* nalaze se pjesme pisane u gimnazijskim i studentskim danima. Kako ističe Dubravko Jelčić, autor se nije žurio objaviti ih, smatrajući kako će one protekom vremena sazrijevati kao vino, a u maniri pravog Slavonca kod kojega sve ide polako. I nažalost, dogodilo se da neke i do dana današnjeg nisu ugledale svjetlo dana. Ono što na prvi pogled uočavamo jest Peić opažач, opservator te začetke promatračkog procesa koji će do savršenstva dovesti u *Skitnjama*. Promatra on životinje, biljke, promatra ljude oko sebe s namjerom otkrivanja njihova tajanstvenog svijeta do najsitnijih čestica, što mu polazi za rukom. Rukopis kojim Peić piše je sitan, a Jelčić ga naziva sitnozorskim podvlačeći i na taj način tezu kako pjesnik od sitnica stvara velike doživljaje (Jelčić 1977). Sam naziv zbirke daje naslutiti kako se ona sastoji od mnoštva slika. I zaista, svaka pjesma je vizualizirana slika, iz svake izvire pjesnik slikar. Pjesme se mogu grupirati prema motivskoj zastupljenosti. Prvu opsežnu grupu čine pjesme kojima je objekt promatranja priroda, botanika, krajolik kroz različita godišnja doba, prirodne pojave i životinje. Od zooloških motiva koristi krticu, leptira, pijetla, ribe, kukavicu, ptice, rodu, goluba, mačku, psa i tele. Stil pisanja karakterizira slikovnost, vizualnost koju postiže uporabom boja te bogatstvom i različitosti stilskih sredstava:

U lišću smirivši krila,
Puna neke zelene snage
Duboko iz korijenja i vlage
Javila se ljepotom dječjeg bila. (*Kukavica*)

³ Otac Matka Peića bio je požeški fijakerist tako da je Peić imao priliku jako dobro upoznati uvjete pod kojima su vozači fijakera radili.

Da se listovi više ne rane
Da se zelenom žitu ne sruni klas
I cvijet s vočki ne pane
Do škrtosti skratila sam glas. (*Kukavica II*)

Ptice rastu kao voće
Vlažne grane njima rode
Bezbrižnošću vode
Iz stabla svoju pjesmu toče. (*Bezbrižna pjesma ptica*)

Njive se igraju osunčanom vodom
I ko djeca ogledalcima putnici oči slijepe
Da li će koja lokvica svojim sjajem
Rodu s dimnjaka u šaš da stepe? (*Rode*)

Piknjica bijela
U crvenim skutima seka
Ružičnjak mali
Zaliven kanticom mlijeka (*Tele*)

Ciklus života u prirodi čine životinje, a pjesnik ga uokviruje u snoviti pejzaž koji zaokuplja njegovu pjesničku i slikarsku pažnju. Priroda se mijenja kroz godišnja doba (*Jesen na dnu šume, Zapisci proljetnog dana, Travanj, Proljetna noć, Ostaci jesenskih kestena u mojem džepu, Ljetno popodne*), a autor ostaje impresioniran rađanjem novog života:

Bolni su dani rasta i zrenja
I ovo svjetlucanje oteklinama nateklom vlagom
I dizanje među ptice u lišće snagom
Nezrelog mesa iz gorkog korijenja. (*Zeleni voćnjak*)

Osim vizualnim elementima, zbirka *Dječakova slikovnica* vrvi i olfaktivnim elementima kojima je mladi Peić nadahnut te im posvećuje nekoliko pjesma. Bazga

(ili kako se u narodu naziva baza) ima intenzivan miris kojim u doba cvjetanja obilato zasipa pjesnikov rodni grad:

U mirisu duboko
Otvori se od bjeline kao težak krevet
Legne u me: slatki teret.
Prekine mi disanje široko.
Tko kroz ovaj miris prođe
Od slatkoće sav oteža,
Čekajuć da pane kao voće,
Uhvaćeno rubom travinih mreža. (*Miris baze*)

Miris lipa, cvijeća, trave netko nepoznat povezuje, mijenja prirodu, ali i čovjeka izazivajući u pjesnikovu tijelu senzaciju koju on bilježi stihovima. Peićeve pjesme u kojima je u središtu promatranja pejzaž svjedoče o suodnosu i sinesteziji čovjeka i prirode. Motive pejzaža i ruralnoga Peić je upio u djetinjstvu istovremeno uz urbani štih odrastajući u baroknom gradu okruženom brdima i prekrasnom prirodom:

Ničega nema, a pun sam
Slatkoće što u me gusto teče.
Netko nevidljiv kroz travu prođe
I sva stabla u jedan dah poveže.
(...)
Priđem li bilju, miris mi se utrne
Uvijek me slatkoćom svlada lipa
Svojim debelim dahom gusto me zaogrne
I svu noć nas oboje zasipa.

Cvijeće i voda od mene su jači
Svoje teško disanje kad im prinesem,
Osjetim: njihov miris u moj dah je unesen,
Njihova slatka bistrina iz mene se zrači. (*Mirisanje*)

Prirodne pojave, meteorološki motivi i karakteristične posljedice koje sobom nose zanimaju pjesnika promatrača (*Ljudi u kiši, Kiša u mojem gradu, Snjegović, Kiša, Soba u kišno predvečerje*). Osim ruralnih motiva ova zbirka prepuna je urbanih veduta rodne mu Požege. Vedutno oblikovanje kao nešto čemu teži pokazuje već u svojim najranijim radovima (usp. Bilić 2014), a koristi ih i u spomenutoj zbirci (*Prozor, Vrata, Moja soba, Prozorčić, Bunarić, Zvonik*). U većem dijelu pjesama pjesnik se vraća u djetinjstvo, a poveznica između njih je lirski subjekt, odnosno infantilno Ja (*Pjesma o djeci, Dječje slike, Dječak, Vožnja djeteta, Dječakov fićuk, Dječji pjesnik, Zeleni dječak, Dječji prognanik, Pijani dječak, Dječji vrčić, Dijete u zvjerinjaku rastuženo, Kuća moje bake, Djevojčica*). Središnja pjesma ovog kruga je *Zeleni dječak*. Lirski subjekt se nalazi između dvije stepenice, ne pripada niti jednoj, iskoračio je iz djetinjstva no još uvijek nije ušao u svijet odraslih i to je izvor frustracija koje metaforički iskazuje. Peić slikar poseže za zelenom bojom kojom ponovno u prenesenom značenju podvlači dječakovu nedozrelost:

(...) Ja nisam dijete,
Ja čovjek nisam.
Prepušten sebi na lutanje,
Prepušten drugima na ruganje.
(...) Ovako nedovršenog, punog zelenoće
Mene nitko neće,
Da sam bar voće
Držalo bi me drveće. (*Zeleni dječak*)

Na ovu pjesmu nadovezuje se pjesma *Osamljen mladić*, napisana u Zagrebu 4. svibnja 1945. Njome pjesnik zaokružuje osobno stanje sjete, izgubljenosti i osamljenosti. Njegovo unutarnje raspoloženje u kome je samoća i osjećaj prolaznosti tako snažan da se povezuje sa slutnjom smrti, umotan je metaforički u okruženje prirode kojim pjesnik ponovno potvrđuje svoj *credo*, neodvojivost i iskonsku povezanost čovjeka i prirode:

I ja sam opet sam
Šutljiv sa praznim očima

Bojim se: nikada više nasmijan
Neću te voditi noćima.
(...) Osjećam zemlju, kako glođe
Stopala moja, skrenula travi i vlagi.
Ovaj ružičnjak u mesu, dragi
Kako će brzo, brzo da prođe.
(...) Ugrizima čvrstim po tebi sadim
Malene mokre šljivike
Ko svjetiljke prsa Ti vadim,
Da u mraku vidimo moje pjesme i Tvoje slike. (*Osamljeni mladić*)

Idući ciklus oko kojega možemo grupirati jedan dio pjesama u zbirci je Peićev rodni grad Požega i Slavonija. U ovim pjesmama dolazi do izražaja Peićeva sklonost flanerizmu koju je dalje razvijao u putopisima. Nastavlja on tako na matoševskim temeljima šetati Požegom i okolicom, upijajući urbanu i ruralnu kulturu te estetiku (*Kapelica sv. Vida*, *Šetaliste*, *Jutarnja ulica moga grada*, *Povratak u Slavoniju*, *Kiša u momu gradu*, *Slavonski vlak*, *Crteži iz moga sela*, *Moja Slavonija*):

U plave loze sakrivena
Kapelica iz vinograda žita u dolini gleda.
Pod slamnatim šeširom sjeća se djeda,
Ili košnice pune meda. (*Kapelica sv. Vida*)

Probuđenim fratrima obla rumen smiješi lice.
Na košaru s voćem što je slučaj vjetrom otkri,
Koja je tako ženi teška da meso do ljepote deblja oko podlaktice.
Prozori Crkve sv. Duha jutros su svi mokri. (*Jutarnja ulica moga grada*)

U ovoj zbirci nalaze se pjesme u kojima Peića zaokuplja detalj u prostoru oko kojega on impresionistički gradi sliku s nizom pojedinosti koje uočava i bilježi slikarsko oko (*Vrata*, *Kukavica u satu*, *Vodoskok*, *Zdenac života*, *Rodni krovovi*, *Loze na kući*, *Prozorčić*, *Bunarić*, *Zvonik*):

Postoje vrata izvan ovih teških stijena
Vrata što se veselo zelene
I samo jedanput, dvaput otvore u životu,
Da prime pokušstvo novog stanara i dječaka s vozom sijena. (*Vrata*)

U kompoziciji ove zbirke izdvajaju se pjesme sa socijalnim motivima koje Peić nagovješćuje već u pjesmama objavljenim u *Lirici požeške mladosti*. To su pjesme u kojima nailazimo na ekspresionistički doživljaj stvarnosti kroz različita zanimanja kojima su se ljudi bavili. Donosi nam pjesnik i duh vremena i sliku teškog života obilježenog neimaštinom, gladi i različitim nedaćama koja u svom zajedničkom nazivniku nose siromaštvo (*Ugljenari, Povratak prosjaka iz grada u rodno selo*):

Našo sam ga mrtvog u grabi ispod puta
Bio je nalik na mečavom iščupan hrast
Usta su bila opankom pogažen mrak
Šešir se s glave srušio, ko truloga sijena plast.

Nekoliko mrvica iz razdrtog trbuha torbe
Mravima gladnim priča kako je kruh crn i gorak.
Ruke u križ sklopljene dale su znak za kraj borbe
Drvena noga više ne pita: kad ćemo poći na konak. (*Povratak prosjaka iz grada u rodno selo*)

Gotovo sve pjesme iz *Dječakove slikovnice* možemo vizualizirati zahvaljujući mnoštvu kolorističkih elementa. Jedna od pjesama u kojoj je to naročito izraženo, a i nagoviješteno u naslovu, je pjesma *Crteži iz moga sela*. Peić stvara riječima kompoziciju slike seoskog pejzaža (drvene kuće sa slamnatim krovovima, voćnjaci, vinogradi, cvijetnjaci kroz koje vire djeca, sijeno, grožđe, gnijezda roda, smilje ispod prozora, pečenje rakije, vodenica na rijeci, seoske mačke). Od kolorističkih elemenata tu je nebo plavo kao pokojne bake skuti, žute kazaljke na crkvenoj uri, crveni ciganski dronjak, oči koje gledajući voćnjak zeleno sjaje. Dinamika slike postiže se akustičnim i olfaktivnim elementima: miris vlage i sijena, miris krušnica, huk mlina, ptičja pjesma, miris smilja i zvuk vode koja otječe, a s druge strane

gradi mimetičku sliku stvarnosti. U pjesmi nalazimo zanimljive metafore i personifikacije: oblak modrinu pije, jablan sanja da s mjesecom u ruci žito žanje, sunce s mladim trčkama korača kroz žito, gladni mravi se sanjkaju niz prsa ubijene vrane. Seoski pejzaž u potpunosti je u skladu s prirodom te stvara snažan poetski doživljaj.

Sve pjesme u zbirci karakterizira dulji stih koji im često puta daje narativan karakter. U većini pjesama pulsira poznati Peićev vitalizam koji prožima prirodu i okolni svijet oko njega. U strukturi pjesma koristi personifikacije, metafore, epite, simbole, a sve pjesme su u obliku lirskog subjekta Ja ili su personalizirane. Zanimljivo je kako u ovoj zbirci nema kratkih formi koje donose zapažanja na licu mjesta, tako karakteristično za Matka Peića. Ovaj jedinstveni Slavonac, pjesnik, esejist, slikar napio se također vode s Tekije⁴ koja ga je zauvijek vezala uz zavičaj. Iz stihova s temom Slavonije izvire maniristički utjecaj njegova najvećeg književnog uzora, zavičajnika Antuna Kanižlića. Peićev poetski svijet je panteistički kolorizirani pejzaž živih slika. U ovoj neobjavljenoj zbirci njegovih ranih radova prisutan je Peić slikar s težnjom sinestezijskog povezivanja prirode i čovjeka. Pjesme su dječje slike u kojima se ogleda ljepota življenja s malim izuzetkom pjesama sa socijalnom i ekspresionističkom motivikom te temama u kojima pjeva o prolaznosti života. U pjesmama iz *Dječakove slikovnice* pjesnik jasno naznačuje u samom naslovu kako želi biti pjesnik slikar, a ponavlja to i u naslovima pjesama *Slikar vodenih boja*, *Dječje slike* i *Crteži iz moga sela*. Matko Peić u hrvatskoj književnosti ima visoko mjesto kao putopisac i esejist, no kao pjesnik nije postigao zapaženiji uspjeh. Razlog tomu možda je to što njegova poezija nije u cijelosti objavljena, a i ono što je objavljeno nije lako dostupno širem čitateljstvu. No, treba svakako napomenuti kako je Peić itekako originalan u ovom dijelu književnog stvaralaštva jer stvara svoj jedinstveni pjesnički kanon pjesnika slikara. Osim vizualnosti, poeziju karakterizira deskriptivnost i time još jednom dokazuje utjecaj slavonskog zavičaja, ovaj puta u pisanoj riječi Kanižlića, Relkovića, Kozarca i drugih. Pjesme se mogu valorizirati kao različite poetske vrijednosti no najbolje su one u kojima veliča radost življenja u suživotu čovjeka i prirode. Možemo zaključiti kako je prijeko potrebno u bliskoj budućnosti izdati zbirku pjesama Matka Peića odnosno duboko istraživački zgrabiti u njegovu ostavštinu.

⁴ Postoji legenda koja kaže da onaj koji se napije izvorske vode s vrelišta Tekije, uvijek se u Požegu vraća ili nikad iz nje ne ode.

LITERATURA I IZVORI

- Bilić, Anica. 2014. »Književne vedute i skice osobnog pjesničkog kanona Matka Peića«. *Radovi Zavoda za znanstveni i umjetnički rad u Požezi*, treća knjiga, ur. Jelčić, Dubravko. HAZU, Zagreb-Požega, str.1-15.
- Brešić, Vinko. 2004. *Slavonska književnost i novi regionalizam*. Knjižnica Neotradicija. Ogranak MH Osijek. Osijek.
- Jelčić, Dubravko. 1977. *Vallis aurea*. Nakladni zavod Matice hrvatske. Zagreb.
- Pavletić, Vlatko. 1987. *Muški život: Hermeneutičko čitanje Matka Peića*. Osijek.
- Peić, Matko. 1945. Rukopis neobjavljene zbirke *Dječakova slikovnica*. Ostavština Matka Peića. Gradski muzej u Požezi.
- Peić, Matko. 1996. »U travi, Poslije kiše, Dobrota trave, Nedjeljno popodne u predgradju, Proljetni notturmo, Jesensko večer na kolodvoru«, *Lirika požezke mladosti*, 1944. Pretisak Ogranka MH u Požezi, str. 24-26.
- Peić, Matko. 1968. »Lirika«. *Rad Odjela za suvremenu književnost JAZU*, broj 350, Zagreb, str. 405-474.
- Prilozi: Slike 1-3 Rukopisna zbirka poezije *Dječakova slikovnica*, ostavština Matka Peića, fundus Gradskog muzeja u Požezi

FROM THE HERITAGE OF MATKO PEIĆ: *THE BOY'S PICTURE BOOK*

Abstract

This year celebrates hundredth anniversary of birth of Požega's Matko Peić, art historian, painter and author. This paper will deal with Peić's work as an author, the piece of work that has been a little neglected and unavailable to broader audience. The subject of interpretation will be poems from unpublished collection of poetry *The Boy's Picture Book* written in the time period from 1942. to 1945. Poems were written in Požega and Zagreb. The handwritten collection is a part of Peić's heritage that is kept in the City Museum of Požega. It's interesting how Julije Benešić was the first person to whom Peić gave the unpublished collection of poetry *The Boy's Picture Book* to read, this is attested by the correspondence also found in Matko Peić's legacy.

Key words: Matko Peić; poetry; *The Boy's Picture Book*; Julije Benešić